

Dumaláda

A projekt kiindulópontja, hogy a film médiumát töredékesen és dinamikus szétszórtságában vizsgáljam. A cím ironikusan utal a kommunikációra, de itt nem szavakban, hanem képekben és mozgásban zajlik a párbeszéd.

Alapját krocki technikával készített videók adják, amelyek az intuitív és gyors vázlatok mozgóképformáit idézik meg. Az egyes jelenetek rövid, kísérleti jellegű felvételek, amelyek a helyszínek, mozdulatok pillanatnyi lényegét ragadják meg. Ezek a videók nem a részletek kidolgozásáról szólnak, hanem a hangulatok, ritmusok és mozdulatok lényegének felkutatásáról. A krocki szabadságot adott az alkotói folyamatban: nem törekedtem a végleges formákra, hanem a kísérletezés erejére hagytam, hogy a spontaneitás domináljon.

Az installáció több monitorból áll. A krockiként rögzített videók párhuzamosan futnak, különböző ritmusokban és kompozíciókban. Ez a szimultaneitás nemcsak az idő, hanem a tér töredezettségét is kifejezi. Minden monitor egy-egy különálló narratív szál, de együtt alkotnak egy szabad asszociációkra épülő "filmet". Ez az elrendezés a nézőt aktív résztvevővé teszi: a történet nem lineárisan tárul fel, hanem a néző pozíciója és figyelme alakítja a befogadott narratívát. A "Dumaláda" a képkommunikáció nehézségeire és sokrétűségére reflektál. A krocki videók különböző, látszólag egymással nem összefüggő jeleneteket ábrázolnak. Ezek a fragmentumok a modern kommunikációs forma káoszára és széttöredezettségére utalnak, ahol a teljes üzenet ritkán áll össze egyetlen, lineáris egységgé. Ugyanakkor ez a töredezettség szabadságot is nyújt a néző számára, aki saját asszociációit vetítheti az installációba. Habár a "Dumaláda" nem klasszikus értelemben vett film, a videók és a monitorok elrendezése filmszerű élményt nyújt. Az egyes monitorok jelenetei egymást egészítik ki, dinamikus kapcsolatokat hozva létre a vizuális és időbeli rétegek között. Ezt az élményt a néző újraértelmezi: nem passzív befogadó, hanem aktív felfedező, aki egy széttöredezt, mégis egységes univerzumban mozog.

A "Dumaláda" egy kísérlet arra, hogy a krocki technikát, a videóinstallációt és a film nyelvét új kontextusba helyezzem. Az alkotásban a töredékesség nem hiány, hanem esztétikai döntés, amely teret enged a néző szabadságának és a vizuális kommunikáció sokrétűségének. Az egymással párhuzamosan futó videók között egyfajta nonverbális dialógus zajlik, amely mindenki számára másképp áll össze.